

resp. o d 1. ledna 1923; odůvodnění ad b) pak neuvádí ani, jaké to jsou výnosy administrativní, kterými příslušné mimořádné drahotní přídavky byly povoleny a jaký je obsah těchto výnosů, ani necituje blíže rozhodnutí nss-u, na něž se žal. úřad odvolává.

Tyto nedostatky nemohou ovšem býti odstraněny vývody odvodního spisu, poněvadž tím není odčiněn pro stranu rozhodující účinek nedostatečného odůvodnění, že strana neměla možnosti formulovati již v písemné stížnosti náležitě svoje stížné body, jak jí jest uloženo §em 18 cit. zák. o ss. Ostatně ani odvodní spis neuvádí data a obsah oněch výnosů, na nichž prý spočívá povolování mimořádných výpomocí etc., takže nemůže také nss zkoumati, zda tvrzení odvodního spisu, jako by povolování těchto přídaveků bylo ponecháno úplně úvaze úřadu, je nebo není správné.

Pokud konečně odvodní spis dovolává se nálezu nss-u Boh. 2469 adm., byla sice nálezem tím zamítnuta stížnost evangelického faráře pcto zastavení státních příplateků, avšak z důvodů zcela jiných (v nálezu onom uvedených), a neshledal nss, že by v nálezu tom byly vysloveny právní názory, jaké odvodní spis ad 4) uvádí.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle §u 6 zák. o ss.

Č. 5031.

O b e c n í n o t á ř i (S l o v e n s k o) : * Podle župního statutu župy Trenčínské č. 103/1908 neztrácí vdova po obecním notáři nárok na zaopatřovací požitky po prvním manželu ani když druhé manželství z její viny bylo rozloučeno.

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.480.)

V ě c : Bedřiška W. v P. (adv. Dr. Emil Pollak z Prahy) proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině o zaopatřovací požitky.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : St-lka požívala jako vdova po Alexandru W., býv. podnotáři, 14. května 1911 zemřelém, vdovské zaopatření. Dne 10. srpna 1919 se st-lka znovu provdala za Hynka K., v důsledku čehož výměrem župana župy trenčínské z 23. dubna 1921 byla vdovská pense st-lčina per 730 K dnem 10. srpna 1919 zastavena, kdežto vychovávací příspěvek na dítě byl st-lce dále poukazován. Rozsudkem sedrie v Trenčíně z 20. ledna 1923 bylo manželství st-lčino s Hynkem K., dne 10. srpna 1919 uzavřené, z viny st-lky na základě rozlučující překážky, uvedené v bodě a) § 30 zák. čl. XXXI z roku 1894 rozloučeno a st-lka byla uznána vinnou ve smyslu § 65 zmíněného zákona. Podáním de pres. 17. března 1924 žádala st-lka — s poukazem na pensijní statut trenčínské stolice č. 103/908 a vzhledem k tomu, že její pozdější sňatek s Hynkem K. byl pravoplatně rozloučen, aby jí dřívější její vdovské zaopatření znovu bylo poukázáno.

Žádosti té nebylo nař. rozhodnutím žal. úřadu v souhlase s gř-m v Bratislavě vyhověno.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím byla st-lce odeprěna výplata vdovské pense ze dvou důvodů: 1. že nárok její na pensi zanikl novým provdáním, 2. že toto druhé manželství bylo rozloučeno vinou st-lčinou. St-lka brojí proti oběma těmto důvodům.

Pokud jde o výrok ad 1., stanoví pensijní statut býv. župy trenčínské č. 103/1908 v § 39, že zaopatření vdovy, která se znovu provdá, se dnem provdání zastaví. Naproti tomu stanoví § 38 cit. žup. statutu, ve kterých případech vdova nárok na zaopatření »ztrácí«. Zmíněný statut rozeznává tedy sám mezi ztrátou pense a mezi zastavením pense a připouští výklad, že ztrátou pense jest míněn úplný zánik pensijního nároku, kdežto zastavením pense rozuměti sluší toliko přerušeni výplaty její, aniž by tím dotčen byl nárok na pensi sám. Pro výklad tento naléztí lze oporu i v zák. čl. XI : 1885, jehož se st-lka dovolává a který rovněž rozeznává mezi ztrátou pense t. j. úplným zánikem nároku na vdovskou pensi (arg. § 35 č. 5) a zastavením pense pro případ znovuprodání, ve kterémžto posledním případě nárok na pensi sám zůstává zachován a může býti změněn na odbytné nebo rezervován jako nárok na trvalé vdovské zaopatření pro případ opětného ovdověni.

V daném případě nemá § 39 pens. statutu župy trenčínské bližších ustanovení ani žádných dalších omezujících ustanovení o tom, pro které případy nárok na vdovské zaopatření zůstává zachován, a jest proto na snadě výklad, že zastavení vdovské pense trvati může jenom potud, pokud trvá důvod tohoto zastavení, t. j. pokud vdova jest znovuprodána. Jestliže důvod tento odpadne, odpadne i důvod zastavení pense a přímým důsledkem toho jest, že pense musí znovu býti poukázána.

Žal. úřad vychází však z názoru opačného, maje za to, že provdáním vdovy se nárok na vdovské zaopatření úplně ztrácí, názor ten nemá však opory v zákoně. Jestliže tedy nárok st-lčin odůvodniti lze přímo z pens. statutu župy trenčínské, s'ávají se bezpředmětnými všechny úvahy stížnosti o neshodě statutu se zák. čl. XI : 1885, a nemusil se nss úvahami těmito vůbec zabývati.

Žal. úřad opřel rozhodnutí svoje ještě o další sub 2. zmíněný důvod. Nss shledal však, že ani tento důvod nemá opory v zákoně. V nař. rozhodnutí není sice blíže uvedeno, který zákonný předpis měl žal. úřad na mysli, z odvodního spisu plyne však, že se žal. úřad opíral o zákon z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. Avšak ani tento zákon neskytá pro názor úřadu žal. nižádné opory, ježto předpisy tohoto zákona se na výplatu zaopatřovacích požitků vdov po obvodních a obecních notářích systému uherského v době kritické vůbec nevztahovaly, a otázka, zdali rozloučením druhého manželství z viny manželčiny tato pozbývá nároku na vdovský důchod po prvním zemřelém manželci, zákonem tímto vůbec upravena není. — —

č. 5032.

V o j e n s k é v ě c i: Kdy lze od vojenského gážisty v. v. požadovati zpět požitky jemu vyplacené?

(Nález ze dne 21. října 1925 č. 19.305.)